

РЕШЕНИЕ

№ 3317

гр. София, 16.05.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 31.03.2017 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1471** по описа за **2017** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Я. Ю. Д., чрез адв.В. К. срещу решение от 08.12.2016г. по НАХД № 12408/2016г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № СОА16-РД11-1902/04.05.2016г., издадено от кмета на Столична община – Й. Ф., с което е наложена глоба в размер на 30 лв. на основание чл.47, ал.1 от Закона за народната просвета (ЗНП) – отменен, за неосигуряване на присъствие на детето си в училище.

Касаторът намира решението на СРС за неправилно поради незаконосъобразност и необоснованост, моли съда да го отмени или делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд. Като аргументи в тази насока в жалбата се сочи, че съдът не е обсъдил правилно доказателствата, че са нарушени процесуалните правила по отношение на вината, както и е направен отказ за събиране на доказателства, като не са допуснати свидетели. Твърди се, че е следвало двата АУАН и НП да се обединят в едно производство, защото били срещу едно и също нарушение. В открито съдебно заседание касаторът се явява и се представлява от адв.К., моли за отмяна на решението. Представя писмени бележки.

Ответникът по касационната жалба – Столична община, не изпраща представител. Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че касационната жалба следва да се отхвърли.

Административен съд София град в настоящия състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

При постановяване на решението си СРС е извършил проверка на атакуваното НП и е приел, че не са налице основания за неговата отмяна.

Районният съд е приел от фактическа страна, че Я. Д. не е осигурил присъствие в училище на сина си Ф. Я. Д., ЕГН: [ЕГН], ученик в седми „в“ клас на 107 ОУ „Х. К.“, [населено място], район „Л.“, въпреки че същият подлежи на задължително обучение съгласно чл.7 от Закона за народната просвета (ЗНП), като в периода от 21.09.2015г. до 10.11.2015г., от началото на учебната година е допуснал натрупването на 180 неизвинени отсъствия.

Така установената обстановка се потвърждава от събраните от предходната съдебна инстанция доказателства и свидетелски показания.

Съгласно чл.47, изр.1 ЗНП, родители, настойници и попечители, които не осигуряват присъствието на децата си в детските градини и в училищата за времето, през което те подлежат на задължителна предучилищна подготовка или задължително обучение, се наказват с глоба в размер от 20 до 100 лв. Синът на санкционираното лице с оглед възрастта си подлежи на задължително обучение, съгласно чл.7, ал.1 ЗНП. Установява се от свидетелските показания, че ученикът не е посещавал в училище. При предприетите разговори с родителите на Ф. Д., а и в писмени бележки по делото, те заявяват, че има противоречие на възприетата светската училищна система с идеологията, възгледите и религиозните им разбирания, което обаче не е основание, което да изключи административно-наказателната отговорност в конкретния случай. Образованието е задължително до 16-годишна възраст, което от своя страна не изключва допълнителното възпитание и образование от страна на родителите. Лицето е предупреждавано, какви ще бъдат последиците от поведението му, поради което съдът счита, че деянието е извършено умишлено. Изпратено е писмо от Д. от 14.09.2015г. до директора на училището, че децата му ще преминат в домашна форма на обучение, поради което няма да присъстват на учебните занятия. Този факт обаче не го освобождава от задължението да осигури присъствието на децата си в училище, тъй като както в ЗНП (отм.), така и в сега действащия ЗПУО не е предвидена домашна форма на обучение, такава каквато родителите са предприели.

Така установените обстоятелства налагат извода, че е осъществен фактическият състав на нарушението по чл.47 ЗНП (отм.)– родителят не е осигурил присъствието на детето си в училище за времето, през което подлежи на задължително обучение. Изложените доводи относно личната преценка на родителя за качеството на образованието, ползата от присъствието в училище и други подобни са ирелевантни за отговорността. За пълнота на изложението обаче е необходимо да се посочи, че с

разпоредбата на чл.9, ал.1 ЗНП (отм.) е прогласено правото на всяко лице да се обучава в училище по избор. Това училище обаче следва да е част от системата на народната просвета, която осигурява образование според държавни образователни изисквания (чл.3 ЗНП, отм.) или в случай, че не е част от тази система, училището следва да осигурява съответствие с тези държавни образователни изисквания според Глава втора на ЗНП и Закона за степента на образование, общообразователния минимум и учебния план. Във всички случаи, лицата до 16-годишна възраст следва да посещават училище и родителят, който не осигури присъствието на детето в училище, следва да носи отговорността по чл.47 ЗНП (отм.).

Административното наказание глоба е определено в размер на 30 лв. и е наложено на основание чл.47, ал. 1 от ЗНП (отм.). Наложено е близко до минималния размер, предвиден в нормата, а именно 20 лв. Съдът не намира аргументи за намаляване на размера на глобата по причина, че жалбоподателят нееднократно е бил уведомяван за задължението си по-горе във връзка с осигуряване на задължително обучение в училище на сина си Ф., но не се е съобразил с това. Не е налице по-благоприятен закон, предвид разпоредбата на чл. 347, ал.2 от действащия Закон за предучилищното и училищното образование. Тази разпоредба предвижда наказание глоба в размер от 50 до 150 лв. за родители, които не осигуряват присъствието на децата си, подлежащи на задължително училищно образование, записани в дневна, вечерна, дистанционна или комбинирана форма на обучение в училище.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, X-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.12.2016г., постановено по НАХД № 12408 по описа за 2016г., на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.